

FERENCES KÖZLÖNY

1939 január hó

XIX. évf.

TARTALOM:

Terciárius naptár.

A béke városából

Nyáry László: A ferencrend nagyjai.

P. Juhász Vince OFM.: Szeráfi Szent Ferenc Atyánk és a Szentföld.

P. Kaizer Nándor OFM.: A Kapiszt-ránói Szent Jánosról nev. ferences rendtartomány jámboreletű tagjai.

P. Sall Szilveszter OFM.: Szent Ferenc Atyánkban szeretett Testvéreim!

Anyám, te megértesz engem.

P. Roznik Rajnér OFM: Krisztus közelében.

P. M. Szol. Ferenc: A boldogság útja.

Pálffy Erzsébet grófnő: Amerre dől, esik a fa.

A három majom.

Péterke kidobja pénzét az ablakon.

Őseink eleven hite.

A III. rend jogosultsága napjainkban.

Könyvek között.

Rendi élet.

A Kapisztránói Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány jámboréletű tagjai.

Írta P. Kaizer Nándor O. F. M.

(II.)

Fermezdsin Özséb atya. Született Vingán 1845 szeptember 21-én jómódú gazdálkodó szülőktől. Gyermekkorá óta hivatást érzett a szerzetesi életre, és ezt a gyakori zárándok útja a máriaradnai kegyhelyre még jobban fokozta. Ohaját követve 1862 szeptember 10-én magára öltötte Szent Ferenc ruháját és megkezdte újonc évét. 1866 szeptember 26-án letette az ünnepélyes fogadalmat, és 1868 november 22-én pappá szentelték. Nemsokára a teológiai tanszéket foglalta el és Baján mint teológiai tanár működött; de egyúttal a házfőnökség terhes hivatalát is viselte. A rendszabályok pontos megtartását mindenkitől szigorúan követelte; de nemcsak másoktól kívánta ezt, hanem ő maga is pontos volt azoknak megtartásában. Nagyon alázatos lelkű is volt. Történt, hogy Bécsből éjjel megérkeztek a volt-újoncok, hogy itt Baján folytassák teológiai tanulmányaikat. Becsöngetnek a zárdába. Ajtó nyílik és egy alacsony termetű, sovány szerzetes áll előttük és kérdezi őket, milyen járatban vannak? Ezek elmondották jövetelük célját és beengedi őket. Az egyik idősebbik német testvér azt mondja neki: Testvér, legyen szíves, vigye az én táskámat. A portás testvér, annak gondolta a testvér, átvette, bezárta az ajtót, és a szobájukba vitte. Ekkor így szólt a klerikus: Testvér, szeretnénk a házfőnöknel jelentkezni. Erre a testvér azt mondotta: Testvérek, ne háborgassuk most; majd holnap elmehetnek hozzá. Jött a reggel, és miután megtudták a házfőnök lakását, bekopogtak. A klerikus, aki tegnap este rábízta a táskát, majd hanyattvágódott az ijedelemtől és bocsánatot kért. A házfőnök megnyugtatta őt azzal, Mem tesz semmit testvér — és mosolygott. P. Özsébünket általános rendi tanácsnokká választották és 1887—1893-ig mint ilyen Rómában tartózkodott és ez idő alatt sok rendtartományt vizsgált felül; magát a szentföldet is. Mikor letelt tanácsnoki ideje, a Szentszék albániai püspökké nevezte ki; de ő ezt a kegyet alázattal megköszönte, hogy ő a rend részére tovább szeretne dolgozni s így a Szentszék engedett. Többször megfordult Budán a kolostorunkban. Beteg lévén, az orvos fürdőt rendelt; erre hozzám, e sorok írójához fordult azzal, mit tegyen, mivel szegényenli magát alsóruháját az akkor még közös iszapfürdőben levetni. Biztattam őt, hogy elmegyek és kieszközölöm a szolgaszemélyzettől, hogy ruháját használhassa. Ami meg is történt. A szolgaszemélyzet néhány nap múlva azt állította előttem, hogy ez egy ártatlan, szent ember. Egész fürdőzés alatt imádkozott. Özséb atya tovább maradt Rómában és búvárkodott a vatikáni levéltárban és sok adattal gazdagította rendünknek, hazánknak, Boszniának és Bulgáriának történetét. Ez utóbbiakat kiadta a zágrábi egyetem. 1897-ben Budára akart jönni, hogy ismét kúrálja kiújult betegségét; de csak a szlavóniai Nasicára jutott, ottani kolostorunkban néhány napi tartózkodás után befejezte életének pá-

lyáját 1897 június 25-én. Utolsó szavai voltak: Bocsássatok meg, hogy ilyen alkalmatlanságot okoztam! — A testvérek hangos zokogásban törtek ki. Íme egy szerzetes, aki nem kereste a világot és annak hiúságát, nem kereste az emberek tetszését és tapsait, hanem mint igénytelen szerzetes szolgálta rendjét.

Rubner Kamil atya. A csehországi Egerben született 1824. nov. 17-én. Szüleinek volt házuk és péküzletük. Mikor középiskoláit Egerben elvégezte, elhatározta, hogy Szent Ferenc rendjébe lép, 1842-ben megkapta fölvetelét a rendbe. Elbúcsúzott tehát szüleitől, rokonaitól és ismerőseitől; de még az Eger városán kívüli kegykápolnában levő Szűz Mária-képtől is, amely előtt oly sokszor mély imádságba merült és sietett Bécsbe. Itt 1842 szept. 17-én fölvette Szent Ferenc ruháját és megkezdte újoncévét. A bölcsészetet Dunaföldváron, a theológiát pedig Budán hallgatta, 1848 március 5-én Esztergomban pappá szentelték. Kedves Kamil atyánk mint Krisztus papja mindenben csak Krisztust követte. Azt szokta mondani: Maga Krisztus, Krisztus egyedül elég nekem!.. Így van! Ez Szent Ferenc méltó fiának egyedüli kijelentése. Mint bécsi házfőnök mindenkinek mindene óhajtott lenni; nemcsak szerzetes társainak, hanem a világiaknak is, akik lelkük vezetését reá bízták. Keresett gyóntató és szónok volt. Mint ilyen sokszor két-három szentbeszédet tartott otthon és a városban.

A szerzetesi szabályokat szigorúan megtartotta és másokkal is megtartatta. Volt is rend és fegyelem a bécsi zárdában; ezt legjobban tudja a jelen sorok írója, aki alattvalója volt. Mint az imádság embere éjjelenként 11 órától 12-ig ott térdelt a szentségház előtt és imádkozta a jelenlevő Jézust. Igazán szerette Szűz Máriát és róla oly meghatóan tudott beszélni; különösen Szűz Mária szeplőtelen fogantatásának nyolcada alatt. A templom ilyenkor tömve tele volt. Sokszor hallgattam prédikációit és épültem rajtuk. Régóta gyötörte valami betegség, de ő nem sokat törődött vele, hanem tovább dolgozott. 1896 május 4-én betegesen tért vissza apácáitól. Nyolc nap múlva, kocsin bár, de mégis ismét apácáihoz ment, hogy őket meggyóntassa. Május 13-án, Krisztus mennybemenetelének vigiliáján ott találtuk őt gyóntatószékében, amelytől nem tudott megválni. De hiába erőlködött; 18-án újból ágyba dőlt, hogy azt sajnos, többé el ne hagyja. A kiszolgáló testvér azt mondotta róla, hogy soha egy jajszót nem lehetett hallani betegsége, vagy bekövetkező halála miatt. Ezeket szokta mondani: Legyen Isten akarata rajtam és mindenben! Kamil atya nem maradhat tovább testvérei között, el kell mennie, pihenőre szabad mennie. Magának még tapasztalni, szenvedni kell, Én előre megyek, maga utánam jön. Ne szomorkodjék, hanem bízzék az Istenben. Jó dolga lesz, megígérem ezt önnek; de maga is igérje meg, hogy a testvérekkel jóban marad és a szent béke fenntartja. Éljen békességben és egyetértésben. Kérni fogom Istent, hogy ez meglehessen; de nekem is adja meg a békét, az édes békét, az örök nyugodalmat!.. Május 23-án miután naponkint mágáldozott, kérte az utolsó kenetet. A szerzetes család sírt; ő azonban korholta őket ezért és azt mondotta: Miért sírnak? Bizalom, bizalom a jó Istenben! Az Istenben vetett biza-

lom sohasem hoz szerencsétlenséget, bármi is történjék; még ha a világ romhalmazzá válnék is. Isten nem fogja önöket elhagyni... Május 25-én pünkösd hétfőn d. u. 1/2 1 órakor Kamil atya magához hívatta a szerzetes családot; stólát, rituálét és szemüvegét kérte és megáldotta testvéreit. Majd fölkerlte őket, hogy gyűjtsák meg a haldoklók gyertyáját. Ekkor elmondották a haldoklók imáját. Este 1/2 9-kor a testvérek a kápolnából, ahol esti imájukat végezték, jöttek és Kamil atya hívására egyenesen az ő szobájába siettek, hogy őket megáldhassa. Már kezdett haldoklani. 1/2 10 órakor befejezte földi munkás pályáját. Halála hírének hallatára a bécsi érsek felkiáltott: Nem veszítettük őt el, hanem nagy pártfogót nyertünk benne Istennél. — Ferenc József pedig azt mondotta: Nagyon sajnálom, a zárdának halála nagy veszteséget okozott.

Brzezowszky Miklós atya. Született Bécsben 1822 július 19-én. Bécsben vette fel 19 éves korában 1841 szept. 28-án Szent Ferenc ruháját; 1844 dec. 29-én tette le a szerzetesi fogadalmát. Theológiai tanulmányait Baján és Budán végezte. 1846 május 21-én pappá szentelték. A tartományfőnök látta a fiatal atya képzettségét és csakhamar theológiai tanárrá nevezte ki. Később a pécsi Miasszonyunkról nevezett apácáknak gyóntatója, 1860—1864-ig budai házfőnök, majd ismét bécsi házfőnök és utána rendtartományi főnök. Mint ilyen sokat dolgozott úgy az apácák templomaiban, mint pedig a város más templomaiban: gyóntatott és prédikált. Többször egy délután három szentbeszédet is mondott. Ez természetesen kimerítette. 1879. november 26-án délután szintén már a harmadik szentbeszédet fejezte be és mindjárt utána hazasietett a kolostorba. Amint a folyosó közepére ért, összeesett és e szavakkal: Deo Gratias! (Hála Istennek!) szívszélhűdésben meghalt. Szigorú szerzetes volt és iparkodott, hogy a szerzetesi fegyelem mindenütt virágozzék. Ebben a pontban kérelmelhetetlenek mutatkozott.

Szomorúság vagy öröm.

Egy pogány hindu pap megkeresztelkedett. Ez a szegénységet és az elhagyatottságot jelentette számára, mert alighogy megkeresztelték, elvesztette házát, földjeit, barátai elkerülték, sőt felesége és gyermekei is elhagyták. Röviddel utóbb összetalálkozott egy angol katonatiszt ismerősével és ez megkérdezte:

— Lesz erőd elviselni ezt a sok szomorúságot? Nem fogsz alatta összeroppanni?

— Ezt a kérdést már sokan föltették nekem, — hangzott a felelet — de senki sem kérdezte, milyen nagy az az öröm, amelyet keresztvérem óta élvezek és mily nagy erőt kölcsönöz. Mióta Krisztust ismerem és szívemben hordom, tele vagyok örömmel és a szomorúságnak nincs hatalma rajtam!

Te születésed óta magadban hordod Krisztust. Elmonthatod-e magadról, hogy a szomorúságnak nincs hatalma rajtad?